Р Е Ш Е Н И Е
№ 42603

гр. София, 31.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 52 състав,** в публично заседание на 07.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **4309** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба, подадена от „КЛИШЕ“ ЕООД, [населено място], представлявано от управителя И. Б. Б., чрез процесуалния му представител адвокат И. Б. от АК – Б., против Регионална инспекция по околната среда и водите – Б. (РИОСВ – Б.). С исковата молба е предявен осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за осъждане на ответника РИОСВ – Б. да заплати на ищеца сумата в размер на 232 905,16 EUR (двеста тридесет и две хиляди деветстотин и пет евро и шестнадесет евроцента), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди (претърпяна загуба). Твърди се, че вредите са настъпили в резултат на незаконосъобразен административен акт – Решение №БС-4-ЕО-П от 09.02.2023 г. на Директора на РИОСВ – Б., с което на основание чл. 7а, ал. 3 и ал. 4 от Наредбата за условията и реда за извършване на екологична оценка на планове и програми (НУРИЕОПП) е прекратена административната процедура по уведомление за „ПУП-ПРЗ за поземлен имот с идентификатор 81178.50.66 по КК на [населено място], местност „А.“, [община]“, обявено за нищожно с влязло в сила Определение № 3708 от 02.05.2023 г. по адм. дело № 2987/2023 г. на Административен съд – София-град. Ищецът поддържа, че претендираната сума представлява реално заплатена договорна неустойка по предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 13.02.2023 г., сключен с третото лице „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД, който договор е бил развален от купувача на 02.05.2023 г. поради невъзможност на продавача „КЛИШЕ“ ЕООД да осигури издаването на Заповед за одобряване на ПУП-ПРЗ за имота в договорения срок до 30.04.2023 г. Претендира се присъждане на направените по делото разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание и в депозирана подробна писмена защита ищецът, чрез процесуалния си представител адвокат И. Б., поддържа исковата претенция изцяло по изложените в исковата молба съображения. Излага, че фактическият състав на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е доказан по категоричен начин: налице е нищожен административен акт, реално настъпило обедняване чрез извършени банкови плащания на неустойка в общ размер на 232 905,16 EUR (включително след проведено търговско дело № 2568/2024 г. по описа на Софийски градски съд и одобрена съдебна спогодба), както и пряка причинно-следствена връзка, тъй като нищожният акт е преустановил административната процедура и е лишил ищеца от възможността да изпълни поетото договорно задължение в срок.
Ответникът – Регионална инспекция по околната среда и водите – Б., чрез процесуалните си представители старши юрисконсулт Т. Е. и Д. Ж. (директор на дирекция АФПД), в депозирания писмен отговор, в съдебно заседание и в представена писмена защита оспорва предявения иск изцяло като неоснователен и недоказан. Поддържа, че липсва пряка и непосредствена причинно-следствена връзка по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗОДОВ между отменения акт и претендираната вреда. Акцентира върху обстоятелството, че Решение № БС-4-ЕО-П на Директора на РИОСВ – Б. е издадено на 09.02.2023 г., докато предварителният договор с третото лице е сключен четири дни по-късно – на 13.02.2023 г., поради което ищецът съзнателно е поел неоправдан стопански риск, обвързвайки се с кратки крайни срокове и санкционни клаузи при вече издаден негативен административен акт. Излага, че вредата произтича от свободно сключено частноправно съглашение по чл. 9 от ЗЗД, по което ответникът не е страна. Прави изрично възражение за пълно освобождаване от отговорност на основание чл.5, ал.1 от ЗОДОВ поради изключителна вина на пострадалия, съответно при условията на евентуалност – за намаляване на обезщетението на основание чл.5, ал.2 от ЗОДОВ поради съпричиняване. Сочи още, че съдебната спогодба по т.д. № 2568/2024 г. на СГС има сила на пресъдено нещо само между страните по нея и не обвързва ответника по силата на чл.298 от ГПК. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, вр. чл.78, ал.8 от ГПК.
Представителят на СГП изразява мотивирано становище за неоснователност и недоказаност на предявения иск, поради липса на изискуемата от закона пряка и непосредствена причинна връзка между нищожния акт и претендираните вреди.
По делото са събрани писмени и гласни доказателства.
Административният съд – С.-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото писмени доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Дружеството-ищец „КЛИШЕ“ ЕООД се легитимира като собственик на поземлени имоти с идентификатори 81178.50.66 (с площ от 13 979 кв.м) и 81178.50.65 (с площ от 10 509 кв.м), находящи се в [населено място], местност „А.“, [община], област Б., съгласно У. акт от 05.10.2016 г., вписан в Службата по вписванията – [населено място] с Дв. вх. рег. № 14506, Акт № 134, том 43 от 18.10.2016 г., и скици на поземлени имоти № 15-169544-14.02.2023 г. и № 15-169539-14.02.2023 г., издадени от СГКК – Б..
Във връзка с намерение за одобряване на проект за Подробен устройствен план – план за регулация и застрояване (ПУП-ПРЗ) за поземлен имот с идентификатор 81178.50.66 с цел промяна предназначението на земята от земеделска „за сгради за отдих и курорт“, на 30.08.2022 г. ищецът е внесъл в РИОСВ – Б. уведомление за инвестиционно предложение с вх. № ПД-2656/30.08.2022 г. Към уведомлението е било приложено и становище с изх. № УТ-4014-89/10.09.2021 г., издадено от Главния архитект на [община], в което е посочено, че по действащия ОУП на [община] имотът попада в устройствена зона за курорт и допълващи

дейности – Ок4(25), както и в прилежаща територия на охранна зона за сигурност – „2000 метра отстояние от специален обект /склад за боеприпаси/ по Наредба № 2 на МРРБ“.
На 09.02.2023 г. Директорът на РИОСВ – Б. е издал Решение № БС-4-ЕО-П/09.02.2023 г., с което на основание чл.7а, ал.3 и ал.4 от Наредбата за условията и реда за извършване на екологична оценка на планове и програми (НУРИЕОПП) е прекратил административната процедура за „ПУП-ПРЗ за поземлен имот с идентификатор 81178.50.66 по КК на [населено място], местност „А.“, [община]“, с възложител „КЛИШЕ“ ЕООД. В мотивите на акта административният орган се е позовал на писмо от Министерството на отбраната с рег. №14-00-431 от 06.12.2022 г., съгласно което инвестиционните предложения в района следва да бъдат прекратявани предвид местоположението на морския бряг в непосредствена близост до Военноморска база „А.“ и специфичния статут на войсковия район, пряко свързан с отбраната и националната сигурност. Решението е изпратено с писмо изх. № ПД-2656(1) от 09.02.2023 г. и е получено от дружеството-ищец на 13.02.2023 г.
На 13.02.2023 г. между „КЛИШЕ“ ЕООД като продавач и „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], като купувач, е сключен Предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот, с нотариална заверка на датата от помощник-нотариус по заместване при нотариус С. Н., рег. № 786 на Нотариалната камара (рег. № 1258 от 13.02.2023 г.). По силата на договора продавачът е поел задължение да продаде на купувача поземлени имоти с идентификатори 81178.50.66 и 81178.50.65 за обща продажна цена в размер на 2 448 800,00 EUR (чл. 1). Съгласно чл.4 от договора прехвърлянето на правото на собственост в нотариална форма е следвало да се осъществи в тримесечен срок от подписването – до 13.05.2023 г. В чл.9 от договора е предвидено, че при неизпълнение от страна на продавача, купувачът има право да развали договора с едностранно писмено волеизявление, като в този случай продавачът дължи неустойка в размер на 10% от договорената обща продажна цена (равняваща се на 244 880,00 EUR). С разпоредбата на чл.11 от договора страните са декларирали, че волята на купувача е насочена към придобиване на терена с цел реализиране на инвестиционен проект – ново строителство, като продавачът „КЛИШЕ“ ЕООД е поел задължение „да осигури издаване на Заповед за ПУП-ПРЗ за Имота в срок до 30.04.2023 г.“, като изпълнението на това задължение е уговорено като задължително условие за сключване на окончателния договор.
С Определение №3708 от 02.05.2023 г., постановено по адм. дело № 2987/2023 г. по описа на Административен съд – София-град, Второ отделение, по жалба на „КЛИШЕ“ ЕООД Решение №БС-4-ЕО-П от 09.02.2023 г. на Директора на РИОСВ – Б. е ОБЯВЕНО ЗА НИЩОЖНО и преписката е изпратена на административния орган за ново произнасяне по уведомлението по реда на чл. 5 от Наредбата за условията и реда за извършване на оценка на въздействието върху околната среда (НУРИОВОС). Съдът е мотивирал акта си с обстоятелството, че Директорът на РИОСВ – Б. се е произнесъл извън пределите на материалната си компетентност, прекратявайки цялото производство по ПУП-ПРЗ по ЗУТ на основание чл. 7а от НУРИЕОПП, вместо да се произнесе по надлежния ред на чл.5, ал.1 от НУРИОВОС относно преценката за необходимост от ОВОС. Подадената от Директора на РИОСВ – Б. частна жалба против посоченото определение е оставена без разглеждане като процесуално недопустима с Определение № 10748 от 07.11.2023 г. по адм. дело № 8254/2023 г. на Върховния административен съд, Шесто отделение, на основание чл. 200, ал. 2 от АПК и Тълкувателно решение № 2 от 24.03.2021 г. по тълк. дело № 10/2019 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС.
Междувременно, между представители на „КЛИШЕ“ ЕООД и „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД са били съставени констативни протоколи от проведени срещи на 21.04.2023 г. и 02.05.2023 г., в които е констатирано, че продавачът не успява да осигури издаването на Заповед за одобряване на ПУП-

ПРЗ в срока до 30.04.2023 г. С Уведомление от 02.05.2023 г. управителят на „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД е заявил, че поради неизпълнение на задължението в уговорения срок разваля едностранно предварителния договор и е поканил „КЛИШЕ“ ЕООД да върне заплатената първа вноска от 50 000,00 EUR и да заплати договорната неустойка в размер на 244 880,00 EUR. Сумата от 50 000,00 EUR е била възстановена от продавача.
След връчена на 22.06.2023 г. нотариална покана чрез ЧСИ С. Я., на 24.07.2023 г. между „КЛИШЕ“ ЕООД и „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД е сключена извънсъдебна Спогодба, по силата на която „КЛИШЕ“ ЕООД е признало задължението за заплащане на неустойка в размер на 244 880,00 EUR по предварителния договор и се е задължило да я изплати на две вноски (най-малко 50% до 31.07.2023 г. и остатъка до 30.11.2023 г.). На 26.07.2023 г. „КЛИШЕ“ ЕООД е превело по сметка на „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД сумата от 244 880,00 лв., представляваща левовата равностойност на 125 205,16 EUR по официалния курс на БНБ.
Поради неплащане на остатъка от неустойката в размер на 119 674,84 EUR, „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД е предявило пред Софийски градски съд иск, по който е образувано т.д. № 2568/2024 г. по описа на ТО, VI-18 състав (първоначално частичен иск за 30 000,00 EUR, впоследствие увеличен по реда на чл. 214 от ГПК за пълния размер от 119 674,84 EUR). В хода на съдебното производство страните са сключили извънсъдебно споразумение от 09.02.2026 г., а в открито съдебно заседание на 10.03.2026 г. Софийски градски съд с протоколно определение е одобрил постигнатата между тях съдебна спогодба на основание чл.234 от ГПК и е прекратил производството по делото. По силата на спогодбата „КЛИШЕ“ ЕООД се е задължило да заплати на „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД сумата от 107 700,00 EUR в срок до 3 дни от одобряването ѝ, срещу което кредиторът се е отказал от претендиране на остатъка от 11 974,84 EUR, лихви и разноски. Видно от представените платежни нареждания от 12.03.2026 г. и 13.03.2026 г., „КЛИШЕ“ ЕООД е превело по банкова сметка на „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД договорената сума от 107 700,00 EUR (на три транша: 50 000 EUR, 50 000 EUR и 7 700 EUR). Така общият размер на платените от ищеца суми за неустойка възлиза на 232 905,16 EUR (125 205,16 EUR + 107 700,00 EUR).
От приетите писмени доказателства се установява също, че след връщане на административната преписка, с Решение №БС-62-ПР от 03.06.2024 г. Директорът на РИОСВ – Б. е постановил да не се извършва ОВОС за инвестиционното предложение в имота на ищеца, а впоследствие със Заповед №8-7-250 от 19.03.2026 г. Кметът на [община] е одобрил проект за Подробен устройствен план – план за застрояване (ПУП-ПЗ) за поземлен имот с идентификатор 81178.50.66 в м. „А.“, землище на [населено място].
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ. Искът е предявен от юридическо лице със седалище в [населено място], срещу надлежен пасивно легитимиран ответник – държавен орган, от чийто акт се твърди настъпването на вредите, пред местно компетентния административен съд съгласно чл.7, ал.1 от ЗОДОВ и чл.1, ал.3 от ЗОДОВ. Изпълнено е и изискването на чл.204, ал.1 от АПК, тъй като незаконосъобразността на посочения като увреждащ административен акт (Решение № БС-4-ЕО-П/09.02.2023 г. на Директора на РИОСВ – Б.) е надлежно установена чрез обявяването му за нищожен с влязъл в сила съдебен акт – Определение № 3708 от 02.05.2023 г. по адм. дело № 2987/2023 г. на Административен съд – София-град.
Разгледан по същество, искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.
Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на

административна дейност. Отговорността е обективна, безвиновна и се реализира при кумулативното наличие на следните предпоставки: 1) незаконосъобразен (в т.ч. нищожен) административен акт, отменен или прогласен за нищожен по съответния процесуален ред, респективно незаконосъобразно действие или бездействие; 2) актът, действието или бездействието да са издадени/извършени при или по повод изпълнение на административна дейност; 3) реално настъпила имуществена или неимуществена вреда (претърпяна загуба или пропусната полза); и 4) пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредоносния резултат. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. При липсата на който и да е от кумулативно изискуемите елементи от фактическия състав на нормата, искът за обезщетение подлежи на отхвърляне.

В настоящия случай първите два елемента от фактическия състав са безспорно осъществени: Решение № БС-4-ЕО-П от 09.02.2023 г. на Директора на РИОСВ – Б. представлява индивидуален административен акт, издаден при осъществяване на административна дейност, чиято нищожност е прогласена с влязъл в законна сила съдебен акт. По делото е установено и извършването на банкови плащания от страна на ищеца в полза на третото лице „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД в общ размер на 232 905,16 EUR.

Решаващият въпрос по делото е налице ли е пряка и непосредствена причинно-следствена връзка по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗОДОВ между обявения за нищожен административен акт от 09.02.2023 г. и извършените от ищеца плащания за договорна неустойка към неговия частноправен контрагент.

Съгласно константната практика на Върховния административен съд преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща, закономерна и необходима последица от незаконосъобразния акт, а непосредствени – вредите, които следват директно от акта по време и място, без да са резултат от въздействието на други, странични фактори или опосредяващи юридически събития. Причинната връзка в производството по ЗОДОВ никога не се презумира от факта на отмяната или прогласяването на нищожността на административния акт, а подлежи на пълно и главно доказване от ищеца съобразно общото правило за разпределение на доказателствената тежест.

В разглеждания случай съдът намира, че претендираната от ищеца имуществена вреда не се явява пряка и непосредствена последица от обявеното за нищожно решение на Директора на РИОСВ – Б., а произтича от самостоятелни частноправни отношения и договорни решения на самия ищец, поради следните съображения:

На първо място, съществено за спора е съпоставянето на хронологията на събитията. Нищожният административен акт – Решение №БС-4-ЕО-П на Директора на РИОСВ – Б., е издаден на 09.02.2023 г. Процесният предварителен договор за покупко-продажба на недвижими имоти между „КЛИШЕ“ ЕООД и „КК ПРОПЪРТИС“ ЕООД е сключен на 13.02.2023 г. – тоест четири дни след като административният орган вече е бил издал акта за прекратяване на преписката. Към момента на подписване на договора административната процедура пред РИОСВ – Б. не е била висяща в позитивен ход, а е била прекратена. Ищецът е търговско дружество, регистриран търговец по смисъла на Търговския закон, от когото правният ред изисква при изпълнение на задълженията и сключване на търговските сделки да полага грижата на добър търговец съгласно чл. 302, ал. 1 от ТЗ. Като такъв, преди да поеме безусловното задължение да осигури издаването на влязъл в сила ПУП-ПРЗ в изключително кратък, фиксиран срок – до 30.04.2023 г. (по-

малко от два месеца и половина от сключването), обвързано със санкция от 10% неустойка (244 880,00 EUR), ищецът е бил длъжен да извърши проверка относно актуалното състояние на преписката. Сключването на предварителен договор с такива тежки и безусловни клаузи при вече обективиран в правния мир акт за прекратяване на съгласувателната процедура представлява съзнателно поемане на стопански и търговски риск от страна на дружеството. Затова съдът приема, че възникването на договорната отговорност за неустойка е пряк резултат от този поет от търговеца риск, а не закономерна и неизбежна последица от административния акт.
На второ място, първичният и непосредствен юридически факт, породил задължението за заплащане на сумите, е свободният облигационен договор между двете частноправни субекта и клаузата на чл.9 от него. Размерът на неустойката (10% от общата цена или 244 880,00 EUR), условията за нейното възникване, автоматичното обвързване на развалянето с фиксирана дата (30.04.2023 г.) и липсата на каквито и да било защитни клаузи (предвиждащи удължаване на срока при административно или съдебно оспорване) са изцяло плод на договорната автономия на волята на страните съгласно чл. 9 от ЗЗД. Административният орган РИОСВ – Б. не е страна по този договор и не може да носи деликтна отговорност за свободно договорени между трети лица финансови санкции. Предвид това съдът приема, че автономната воля на договарящите лица прекъсва причинната верига, превръщайки договора в опосредяващ фактор, от който директно произтича разместването на блага.
На трето място, процедурата по екологична преценка/съгласуване пред органите на МОСВ не съставлява краен административен акт, с който самостоятелно се разрешава строителство или се одобрява устройствен план. Одобряването на ПУП-ПРЗ е в изключителната компетентност на органите на местното самоуправление – Кмета или Общинския съвет на [община] по реда на Закона за устройство на територията (ЗУТ), и представлява сложен фактически състав, изискващ изработване на проекти, съгласуване с множество специализирани контролни органи (РЗИ, БДЧР, МО) и експлоатационни дружества (ВиК, електроразпределение), съобщаване на заинтересованите лица и изтичане на срокове за обжалване. Актовете по екологично съгласуване сами по себе си не гарантират позитивното и срочно приключване на крайната устройствена процедура. Дори административната процедура пред РИОСВ – Б. да не беше прекратена на 09.02.2023 г., няма каквито и да било обективни гаранции или сигурност, че в рамките на оставащите по-малко от 80 дни (до 30.04.2023 г.) ПУП-ПРЗ би бил окончателно изработен, съгласуван с всички ведомства, одобрен от [община] и влязъл в сила. Това се потвърждава и от последващото развитие на преписката – след прогласяване на нищожността през май 2023 г., екологичното решение е издадено едва на 03.06.2024 г., а заповедта за одобряване на ПУП – на 19.03.2026 г. Следователно прекратяването на преписката на 09.02.2023 г. не може да се определи като единствена, задължителна и безусловна причина за несключването на окончателния договор в уговорения от страните срок.
На четвърто място, размерът на претендираната вреда почива върху извънсъдебна Спогодба от 24.07.2023 г. и съдебна спогодба, одобрена с протоколно определение от 10.03.2026 г. по т.д. № 2568/2024 г. на Софийски градски съд. РИОСВ – Б. не е била страна по това търговско производство. Съгласно чл.298 от ГПК съдебното решение и съответно съдебната спогодба, имаща силата на влязло в сила решение по чл.234, ал. 3 от ГПК, обвързват със сила на пресъдено нещо единствено страните по спора.

Одобрената спогодба обективира признание на дълг и взаимни отстъпки между частноправните субекти, но тя няма обвързващо действие в настоящото производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и не установява спрямо държавния орган нито че заплатената сума е дължима като пряка вреда от административен акт, нито нейния размер.
На пето място, основателно се явява и позоваването на ответника на разпоредбата на чл.5, ал.1 от ЗОДОВ, съгласно която обезщетение не се дължи ако увреждането е причинено поради изключителна вина на пострадалия. От събраните по делото доказателства се установява, че още през 2018 г. с писма рег. № 11-00-11/16.01.2018 г. и рег. № 11-00-11/10.10.2018 г. Министерството на отбраната официално е възразило и е отказало съгласуване на задания за ПУП за същите имоти поради попадането им в охранителна зона за сигурност около Военноморска база „А.“. Ищецът е бил запознат с тези публичноправни ограничения (видно и от становището на Главния архитект на [община] от 2021 г.), но въпреки това съзнателно е поел задължение към купувача за осигуряване на влязъл в сила ПУП в критично кратък срок. Поемането на такова правно и фактическо задължение при съществуващи публичноправни пречки и след постановен административен акт за прекратяване съставлява поведение, граничещо с груба небрежност, и поведението на самия търговец се явява единствената правнорелевантна причина за настъпилото в неговия патримониум намаляване на актива.
По изложените съображения съдът приема, че не е налице кумулативно изискуемият елемент „пряка и непосредствена причинна връзка“ по смисъла на чл.4, ал.1 от ЗОДОВ между обявения за нищожен административен акт и заплатените от ищеца суми по договорна неустойка. Липсата на тази материалноправна предпоставка обуславя извод за цялостна неоснователност и недоказаност на предявения иск по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, поради което същият следва да бъде отхвърлен.
Съдът намира за основателно своевременно направеното от пълномощника на ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл.10, ал.4 от ЗОДОВ, ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството, включително за юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.78, ал.8 от ГПК. В полза на ответника РИОСВ – Б., чиято защита е осъществена от старши юрисконсулт и правоспособен юрист (директор на дирекция АФПД), следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, определено от съда съобразно фактическата и правна сложност на делото на основание чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 200,00 EUR (двеста евро).
Водим от гореизложеното Административен съд София-град, II отделение, 52-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „КЛИШЕ“ ЕООД, [населено място] против Регионална инспекция по околната среда и водите – Б. иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 232 905,16 EUR (двеста тридесет и две хиляди деветстотин и пет евро и шестнадесет евроцента), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди (заплатена неустойка по предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 13.02.2023 г.), твърдени като настъпили в резултат на Решение № БС-4-ЕО-П от 09.02.2023 г. на

Директора на РИОСВ – Б., обявено за нищожно с влязло в сила Определение № 3708 от 02.05.2023 г. по адм. дело № 2987/2023 г. на Административен съд – София-град.

ОСЪЖДА „КЛИШЕ“ ЕООД, [населено място] да заплати на Регионална инспекция по околната среда и водите – Б. сума в размер на 200,00 EUR (двеста евро), представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: